

Sygn. akt VI Ka 114/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Elżbieta Kosecka - Sobczak

Protokolant: stażysta Julia Korożan

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Elblągu Krzysztofa Piwowarczyka oraz

przy udziale przedstawiciela Naczelnika Warmińsko-Mazurskiego Urzędu Celno-Skarbowego w Olsztynie Anny Kosiorek

po rozpoznaniu w dniu 26 marca 2021 r. w Elblągu sprawy

1) M. W. (1) s. P. i M. ur.(...) w W.

2) D. K. (1) s. W. i J. ur. (...) w O.

oskarżonych z art. 107 § 1 kks

z powodu apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Iławie

z dnia 6 grudnia 2019 r. sygn. akt II K 488/19

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie przed sądem II instancji.

Sygn. akt VI Ka 114/21

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 114/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Iławie z dnia 06 grudnia 2019r. w spr. II K 488/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca D. K.

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**2.1. Ustalenie faktów**

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1,2		D. K. (1), M. W. (1)	Karalność oskarżonych Trudna sytuacja rodzinno-majątkowa M. W. Czyny przypisane oskarżonym	Informacje z KRK Dowody wymienione w pkt. 9-19 apelacji obrońcy M. W.	k. 966-1167, 1187-1189, k. 880-881,884,885-891,
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

1,2	<p>Informacje z KRK</p> <p>Dowody wymienione w pkt. 9-19 apelacji obrońcy M. W.</p>	<p>Dowody zostały wydane przez organy do tego uprawniane, ich treść nie była kwestionowana przez strony, stąd okoliczności z nich wynikające dot. karalności oskarżonych i trudnej sytuacji rodzinno-majątkowej M. W., należało uznać za wiarygodne i wykazane</p>
-----	---	--

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
	<p>obraży przepisu postępowania tj. art. 7 kpk przez uznanie za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonych</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Nie podlegał uwzględnieniu zarzut obraży art. 7 kpk</p> <p>Mimo, iż oskarżeni twierdzili, że byli upewniani, że działają legalnie, bo</p>		

zapadały orzeczenia uniewinniające i umarzające postępowania o czyny z art. 107§1kks, a urzędzenia do gier były zwracane, to należy zwrócić uwagę na to, że z danych o karalności M. W. wynika iż

toczyły się w sądach w okresie poprzedzającym czyny przypisane oskarżonym w niniejszej sprawie postępowania karne, że doszło nawet do nieprawomocnego skazania M. W. za czyny z art. 107§1kks wyrokiem z 14.10.2014r. w sprawie (...) w Sądzie Rejonowym w B. czy wyrokiem z 02.10.2012r. w spr. (...) w Sądzie Rejonowym w Ś., a to powinno wywołać w świadomości oskarżonych wątpliwości co do legalności ich działalności.

Ponadto orzeczenia uniewinniające i umarzające postępowania o czyny z art. 107§1kks zapadały na tle kwestionowania mocy obowiązującej dwóch przepisów ustawy o grach hazardowych (ugh) tj. art. 6 ust. 1 ugh i art. 14 ust. 1 ugh (tego też dotyczyły opracowania na które powoływali się oskarżeni). Tymczasem z opisu czynów przypisanych oskarżonym w pkt. I zaskarżonego wyroku, to wynika, że po wyeliminowaniu z opisu tych czynów działanie wbrew art. 14 ust. 1 ugh, to wskazano – oprócz art. 6ust.1 ugh, też na naruszenie przez oskarżonych innych przepisów ustawy o grach hazardowych tj. m.in. art. 23 ugh czy art. 23 a ust. 1 ugh. A przecież w zakresie dot. art. 23 ugh czy art. 23a ust. 1 ugh to nie było w doktrynie czy orzecznictwie kontrowersji co do ich charakteru czy mocy obowiązującej, jakie były podnoszone w zakresie obowiązywania art. 14 ust. 1 ugh czy art. 6 ust. 1 ugh. A blankietowy przepis art. 107§1kks mógł się sprowadzać do naruszenia danego

przepisu ustawy, w tym art. 23 ugh
czy art. 23a ugh.

Należy zauważyć, że oskarżeni
złożyli wyjaśnienia z których wynika,
że interesowali się orzecnictwem
czy poglądami doktryny dot.
stosowania przepisów ustawy o
grach hazardowych, np. D. K.
powołał się na wyrok ETS w
sprawie Fortuna i inni. Wbrew
jednak twierdzeniom oskarżonych
o identycznej linii orzecniczej, to
należy zauważyć, że w kwestii
obowiązywania przepisów ustawy o
grach hazardowych zapadały nie
takie same, ale różne orzeczenia
(patrz: postanowienia SN z 28
listopada 2013r. w sprawie I KZP
15/13, wyrok TK z dnia 23 lipca
2013 r. w sprawie P 4/11), natomiast
oskarżeni powoływali się tylko –
dość ogólnie-na te o korzystnej dla
nich wymowie.

Z danych o karalności wynika zaś,
że w czasie czynów przypisanych
skarżonym tj. od 17 czerwca
2015r. do 2 lipca 2015r. były
zatrzymywane kolejne automaty i
wszczynane kolejne postępowania
o czyny z art. 107§1kks, że
doszło nawet do nieprawomocnych
skazań M.w. w sądach w B. i Ś.
za czyny z art. 107§1kks, a to
powinno wywołać wątpliwości co do
legalności działalności oskarżonych,
którzy nie podporządkowali się nie
tylko przepisowi art. 6 ust. 1
ugh, ale – przy urządzaniu gier
hazardowych-naruszyli też art. 23
ugh czy art. 23a ust.1 ugh, co można
było stwierdzić analizując protokoły
oględzin automatów czy nagranie
z eksperymentu dot. automatów,
które D. K.- współpracując z firmą
(...).W.– wstawiał do lokalu w L.,
który nie był kasynem i był ich
serwisantem.

Ponadto należy zwrócić uwagę na nietypowe zapisy zawarte w umowie ramowej dzierżawy, z których wynika, że strony tej umowy tj. oskarżeni G. G. i M. W. wcale nie mogli być upewnieni co do legalności swojej działalności polegającej na urządzaniu gier hazardowych wbrew przepisom ugh. Bowiem w umowie tej w §6.2 wskazano, że dzierżawca (czyli spółka reprezentowana przez M. W.) zapewniła wydzierżawiającemu obsługę prawną związaną z funkcjonowaniem i eksploatacją urządzeń. A taki zapis nie miałyby racji bytu gdyby oskarżeni byli przekonani, że nie naruszają przepisów ustawy o grach hazardowych, bo przecież gdyby byli o tym przekonani to taki zapis byłoby zbędny, tym bardziej, że nie był to zapis typowy dla ww umów. Nasuwa się więc logiczny wniosek, że został on umieszczony właśnie na wypadek zatrzymania automatów do gier hazardowych, a następnie problemów prawnych na tle takich zatrzymań, z czym strony umów się liczyły.

Należy też zauważyć, że w umowie w zakresie obsługi urządzeń do gier rozrywkowych serwisant (czyli D. K., który nie kwestionował swojego podpisu na tym dokumencie, a także przedłożył pisemne wyjaśnienie na k. 238, że to on zajmował się urządzeniami z punktu w L.) zobowiązywał się do określonego postępowania w zakresie stałego nadzoru nad stanem technicznym automatów, do świadczenia usług transportowych, do pobierania gotówki z urządzeń. A skoro zajął się taką szeroką działalnością zw. z urządzaniem gier na wstawionych do punktu w L. automatach, to i on powinien zapoznać się z przepisami

działalność taką regulującymi i do nich się stosować. Zarzucono mu bowiem urządzenie gier na automatach wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych, a pod pojęciem "urządzać grę" należy rozumieć mniej więcej tyle, co ją "zorganizować", czyli doprowadzić do tego, aby mogła się odbyć, a do tego potrzebne są sprawnie działające automaty do gier, co miał zapewnić ten oskarżony. Przy czym i w tej umowie znalazł się nietypowy zapis w §3 pkt.I ppkt. 8 o zobowiązaniu się do postępowania zgodnie z „Instrukcją postępowania na wypadek zatrzymania urzędzeń” w sytuacji zatrzymania urzędzenia przez organy dochodzeniowo-śledcze w ramach postępowania karnego skarbowego lub karnego. A taki zapis wskazuje na to, że został on umieszczony właśnie na wypadek kontroli i zatrzymania automatów do gier hazardowych przez uprawnione organy dla celów postępowania karnego, a to wskazuje, że strony umowy, w tym i D. K., liczyły się z takimi kontrolami i zatrzymaniami, a więc nie były wcale upewnione, że działają legalnie.

A te okoliczności w powiązaniu z tym, że w doktrynie i orzeczeniach nie panowała pewność co do niemożności skazywania z art. 107§1kks, tylko rozbieżność orzecznicza co do oceny możliwości stosowania przepisów art. 14 ust. 1 ugh czy art. 6 ust. 1 ugh, jako wypełniających blankietowy art. 107§1kks, ale więc bez jednoznacznego – jak starali się to wykazywać w wyjaśnieniach oskarżeni- przyjęcia w nich, że przepisy ustawy o grach hazardowych nie mogą być stosowane, to nie pozwalały na ustalenie, że sąd I instancji nieprawidłowo zastosował art. 7

kpk przy ocenie wiarygodności oskarżonych i nieprawidłowo odmówił wiarygodności tym dowodom. Tym bardziej, że oskarżonym zarzucono naruszenia nie tylko art. 6 ust. 1 ugh i art. 14 ust. 1 ugh, ale i innych przepisów ugh, zaś oskarżeni powoływali się na obiekcje co do obowiązywania tylko pewnych przepisów z ugh (przy czym D. K. nawet nie wskazał dokładnie których przepisów), bez wskazania na zastrzeżenia co do obowiązywania wskazanych i w zarzutach i w opisach czynów przypisanych- art. 23 ugh czy art. 23a ugh.

Ponadto z przepisów ustawy o grach hazardowych wynikało iż państwo chce utrzymać pełną kontrolę nad organizacją gier hazardowych, a z art. 3 ugh, że urządzenie i prowadzenie działalności w zakresie gier na automatach jest dozwolone wyłącznie na zasadach określonych w ustawie, co wskazywała na to, że oskarżeni winni podporządkować się wszystkim wymogom wynikającym z tej ustawy. Samo więc -przyjęte przez sąd I instancji - wyłączenie konieczności podporządkowania się art. 14 ust. 1 ugh (który był przepisem technicznym i nie został prawidłowo notyfikowany) w czasie czynów w okresach do 2 lipca 2015r. nie zwalniało oskarżonych od respektowania innych przepisów tej ustawy, w tym wskazanych w opisach zarzutów tj. art. 6 ust.1 ugh z art.23 ugh czy z art. 23a ugh. A skoro oskarżeni nie podporządkowali się innym przepisom z ustawy o grach hazardowych, to jednak urządzali gry na automatach wbrew przepisom ustawy, czym wyczerpali znamiona przestępstw z art. 107§1kks.

Wniosek		
o uniewinnienie lub uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
z przyczyn dla których nie uwzględniono zarzutu obrazy art. 7 kpk w zakresie dot. oceny wyjaśnień oskarżonych dokonanej przez sąd I instancji, to brak było podstaw do zmiany wyroku i uniewinnienia, ponadto nie zachodziły podstawy z art. 437§2 zdanie drugie kpk do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.		
Lp.	Zarzut	
	błędu w ustaleniach faktycznych	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Nie można się zgodzić ze skarżącym, że D. K. , przed podjęciem działalności, podjął wszelkie kroki zmierzające do ustalenia legalności jego działalności, uzyskał odpowiednią opinię co do charakteru serwisowanych automatów.		

Oskarżony D. K. powołał się bowiem tylko ogólnie na orzeczenia o korzystnej dla siebie wymowie, przy czym poza przywołaniem orzeczenia ETS, to nie podał nawet sygnatur akt czy bliższych danych tych orzeczeń czy nazwisk lub dat opinii prawnych; nie opisał nawet co wynikało z opinii na które się powołał. Również obrońca w apelacji nie sprecyzował bliżej „odpowiedniej opinii co do charakteru serwisowanych automatów”, którą D. K. miał pozyskać przed podjęciem działań zmierzających do rozpoczęcia działalności w branży rozrywkowej, ani nie przedstawił tej opinii jako załącznika do apelacji, stąd ten konkretny argument jawi się jako gołosłowny. Natomiast D. W. w wyjaśnieniach odwołał się do bardziej szczegółowych okoliczności niż D. K..

Przy czym wbrew twierdzeniom oskarżonych z wyjaśnień, to w orzecznictwie i doktrynie istniała rozbieżność, a nie jednolite stanowisko, co do możliwości stosowania nieratyfikowanych przepisów technicznych z ustawy o grach hazardowych; chodziło zaś o art. 6 ust. 1 ugh i art. 14 ust. 1 ugh. Przy czym rozbieżności te – a nie pewność, jak to przedstawiali oskarżeni- dot. tej kwestii, a nie samej treści ustawy o grach hazardowych. W czasie popełnienia czynów przypisanych oskarżonym obowiązywały zaś przepisy prawne składające się na podstawę prawną ich odpowiedzialności tj. art. 107§1kks i art. 6 ust. 1 ugh, art. 23 ugh i art.23a ugh, nie było rozbieżności na tle obowiązywania art.23ugh czy art.23a ugh, a część orzecznictwa i doktryny prezentowała pogląd według którego przepis art. 6 ust. 1 ugh winien

być stosowany. Treść art. 6 ugh była zaś jasna i wynikało z niej, że prowadzenie działalności polegającej na urządzaniu gier hazardowych jest możliwe wyłącznie w formie określonej spółki, po uzyskaniu koncesji na kasyno. Dla każdej osoby czytającej art. 6 ugh wynikało to w sposób klarowny i czytelny i nie trzeba było- dla zrozumienia tych wymogów- sięgać po wiedzę fachową dla dokonania wykładni zapisów z tego artykułu. Dlatego w zasięgu oskarżonych – który decydując się na działalność związana z organizowaniem gier hazardowych to winni zapoznać się z przepisami działalność taką regulującymi- leżało uświadomienie sobie bezprawności zachowania polegającego na zignorowaniu treści art. 6 ugh tj. działaniu wbrew temu przepisowi ustawy ugh, a w konsekwencji karalności z uwagi na treść art. 107§1kks. Tym bardziej, że przepisy ugh, które należało respektować nie tylko ograniczały się do art. 6 czy 14 ugh, ale i innych, w tym i art. 23 ugh czy art. 23a ugh, których treść też była jasna, a naruszenie każdego z nich, co ma miejsce w rozpoznawanej sprawie, powodowało karalność z art. 107§1kks. Jeszcze raz należy podkreślić, że oskarżeni działając w szeroko rozumianej branży gier hazardowych, będąc profesjonalnymi uczestnikami obrotu gospodarczego i to w bardzo wyspecjalizowanej dziedzinie, winni dopełnić starań by upewnić się czy z pewnością działają legalnie. A temu nie mogły służyć prywatne opinie czy wybrane, korzystne orzecznictwo. W sprawach karnoskarbowych nie można bowiem- w zakresie świadomości sprawcy- odwoływać się do wzorca zwykłego obywatela, z uwagi właśnie na charakter prowadzonej

działalności. Tym bardziej, że zatrzymywanie automatów do innych spraw, wydawanie też wyroków skazujących, rozbieżności w orzecznictwie, to musiało wywołać wątpliwości u oskarżonych co do legalności prowadzonej działalności. Bo nawet jeżeli w takich okolicznościach bezprawność zachowania nie przedstawiała się oskarżonym jako pewna, to mogła jawić się jako możliwa, co pozwalało na przyjęcie umyślnego zamiaru po stronie oskarżonych. Nieświadomość jest bowiem stanem braku jakiegokolwiek wiedzy na dany temat i należy odróżnić ją od wątpliwości, które wskazywały przecież na realną możliwość popełnienia przestępstwa.

Nie doszło do działania przez oskarżonych w warunkach błędu z art. 10§3kks czy art. 10§4kks.

W obszarze dot. prawa karnego skarbowego nie można odnosić się do wzorca osobowego przeciętnego obywatela (do czego nawiązuje skarżący), gdyż w wypadku prawa karnego skarbowego często w grę wchodzi model osobowy o podwyższonym standardzie wymagań. Taka też musi być miara dla profesjonalisty w obrocie gospodarczym, który w celu osiągnięcia dochodu prowadzi działalność ze świadomością jej reglamentowania przez państwo. Im zaś wyższe oczekiwania, jakie można stawiać wobec sprawcy, tym możliwość wystąpienia błędu, i to usprawiedliwionego, mniejsza. Jeszcze raz zaś należy podkreślić, że sama treść przepisów z ustawy o grach hazardowych – wbrew zarzutom autora apelacji- była jasna, natomiast istniały wątpliwości co do obowiązywania, ale nie całej ustawy o grach hazardowych,

tylko niektórych przepisów tej ustawy tj. art. 14ust.1 ugh i art.6ust.1 ugh, ich charakteru i tego czy przed uchwaleniem winny być notyfikowane (przy czym w przypadku zaniechania notyfikacji nie dochodzi przecież do "treściowej" niezgodności prawa krajowego z unijnym, ale z naruszeniem "formalno-proceduralnym", a niedopełnienie przez rząd obowiązku o charakterze proceduralno-formalnym, jakim jest notyfikacja wybranych przepisów danej ustawy, nie może rodzić konieczności stwierdzenia , że cała ustawa regulująca dana kwestię nie obowiązuje, bo w ten sposób doszłoby do "próżni prawnej" w pewnej dziedzinie stosunków społecznych). I o ile te kwestie mogły być zawile, różnie były też przedstawiane w orzecznictwie, to te okoliczności nie wskazywały przecież jednoznacznie na to, że dana osoba, która podjęła działalność w obszarze związanym z grami hazardowymi, to z tych powodów, może nie stosować całej ustawy o grach hazardowych. Tym bardziej, że w polskim porządku prawnym działalność polegająca na urządzaniu gier hazardowych była zawsze działalnością koncesjonowaną, a więc reglamentowaną przez państwo, podobnie jak np. obrót alkoholem i osoba, która zajęła się taką specyficzną działalnością, po to by wykonywać ją legalnie musiała upewnić się jakie warunki musi spełniać, by móc legalnie działalność w takim obszarze prowadzić i te warunki – wynikające z określonych przepisów- spełnić.

Przy czym w czasie popełnienia czynów przypisanych oskarżonym w sposób niekwestionowany obowiązywały przepisy prawne

składające się na podstawę prawną ich odpowiedzialności tj. z art. 107§1kks i art.23ugh i art.23a ugh. Skarżący w apelacji nie podniósł natomiast żadnych argumentów co do niemożności stosowania tych przepisów. Oskarżeni w wyjaśnieniach też nie nawiązywali do tego by mieli wątpliwości co do obowiązywania art. 23 ugh i art. 23a ugh. A już stwierdzenie naruszenia art.23ugh i art.23a ugh było wystarczające do przypisania oskarżonym odpowiedzialności z art. 107§1kks.

Z powyższego wynika więc, że oskarżeni znając treść przepisów ustawy hazardowej, wiedząc o rozbieżnościach – gdy skarżący też dostrzega brak jednolitej linii interpretacji obowiązywania spornych przepisów ugh w czasie czynu i to, że sądy różnie widziały ten problem - dot. interpretacji co do obowiązywania art. 6 ust. 1 i art. 14 ust.1 tej ustawy, nie mogli odwoływać się do tego, że indywidualna interpretacja dot. braku obowiązywania tych przepisów, nawet wsparta niektórymi orzeczeniami czy prywatnymi opiniami, to z pewnością uwolni ich od odpowiedzialności karnej, gdy nie będą przestrzegać przepisów ustawy o grach hazardowych. Stąd nie można było podzielić poglądu obrońcy, iż wyselekcjonowane, tylko korzystne poglądy i orzeczenia, to pozwolą na wykazanie, że dany oskarżony działał w warunkach błędu z art. 10 kodeksu karnego skarbowego, w tym w postaci błędnego przekonania, że zachodzi okoliczność wyłączająca bezprawność (art. 10§3kks) czy w postaci nieświadomości jego

karalności (art. 10§4kks) i to usprawiedliwionych.		
Wniosek		
o uniewinnienie lub uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
z przyczyn dla których nie uwzględniono zarzutów obrazy art. 7 kpk w zakresie dot. oceny wyjaśnień oskarżonych dokonanej przez sąd I instancji, a także błędu w ustaleniach faktycznych, to brak było podstaw do zmiany wyroku i uniewinnienia, ponadto nie zachodziły podstawy z art. 437§2 zdanie drugie kpk do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.		
Lp.	Zarzut	
	rażąco surowej kary poprzez niedostosowanie wysokości stawki dziennej grzywny do wagi popełnionego czynu oraz sytuacji majątkowej, zarobkowej i rodzinnej i wymierzeniu kary grzywny z pominięciem zasad i dyrektyw sądowego wymiaru kary.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

Sąd wymierzył D. K. karę 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 80zł.

Z sankcji art. 107§1kks wynika, że oskarżonemu D. K. można było wymierzyć grzywnę do 720 stawek dziennych. Kara wymierzona przez sąd orzekający została zaś wymierzona znacznie poniżej maksymalnej ilości stawek dziennych i to w sytuacji, gdy oskarżony był w czasie wyrokowania kilkakrotnie karany, w tym z art. 107§1kks, nadto wstawił do lokalu nie będącego kasynem i serwisował trzy automaty do gier hazardowych.

Z art. 23§3kks wynika, że stawka dzienna nie może być niższa od jednej trzydziestej części minimalnego wynagrodzenia ani też przekraczać jej czterystukrotności. W czasie czynu tj. w 2015r. minimalne wynagrodzenie wynosiło 1750zł, a 1/30 z tej kwoty to 58,33(3) zł., zaś jej czterystukrotność to 700.000zł. Przyjęta przez sąd I instancji w pkt. I wyroku stawka dzienna była więc zbliżona do minimalnej stawki wynikającej z art. 23§3 kks.

A już wobec tego nie można było uznać kary grzywny za rażąco surową.

Ponadto – wbrew stanowisku skarżącego-dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe wynikające z oświadczenia D. K., iż prowadzi działalność gospodarczą z której osiąga 2-3 tys. miesięcznego dochodu, a żona pracuje i zarabkuje, to mimo obowiązku alimentacyjnego, to też przekonują, że stawka dzienna w wys. 80zł nie jest rażąco wygórowana.

<p>Ponadto sam skarżący poza sformulowaniem zarzutu z art. 438 pkt. 4 kpk, to nie przedstawił w uzasadnieniu apelacji argumentów dla wykazania tego zarzutu.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o uniewinnienie lub uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>sam zarzut rażąco surowej kary nie mógł spowodować uniewinnienia D. K. od czynu z art. 107§1kks</p> <p>ponadto nie zachodziły podstawy z art. 437§2 zdanie drugie kpk do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania,</p> <p>tym bardziej że nie uwzględniono zarzutu rażąco surowej kary z przyczyn podanych powyżej</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	

5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Cały zaskarżony wyrok	
Związłe o powodach utrzymania w mocy	
z przyczyn dla których nie uwzględniono zarzutów oraz wniosków końcowych z apelacji obrońcy D. K.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Związłe o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Związłe o powodach uchylecia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Związłe o powodach uchylecia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Pkt. II	mimo, że nie uwzględniono apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych, co powinno spowodować obciążenie oskarżonych kosztami, to sąd odwoławczy na zasadzie art. 624§1kpk zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze

7. PODPIS